

Arrest

nr. 87 904 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gelet op het arrest nr. 85 244 van 26 juli 2012 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Telavi (Georgië) en woont in het dorp Shalauri.

Eind oktober 2011 wordt u via uw vriendin N. K. (...)lid van de partij Qartuli Ocneba, de dan pas opgerichte oppositiepartij van Bidzina Ivanishvili. Voor deze partij deelt u folders en flyers uit in ondermeer Telavi, Akhmeta, Gurjaani en Vazisubani. U verzamelt ook handtekeningen die nodig zijn

om Ivanishvili het Georgische staatsburgerschap te bezorgen – hij heeft immers het Franse staatsburgerschap.

Eind december 2011 beginnen voor u de problemen. U ontvangt heel regelmatig berichten op uw mobiele telefoon en dreigtelefoons van de politie die u zegt te stoppen met uw politieke activiteiten. U ziet ook bijna dagelijks een auto staan aan uw huis van waaruit u in de gaten wordt gehouden en die u volgt.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 4 februari 2012. Van Georgië gaat u met een bus naar Istanbul (Turkije). Van daar gaat u naar Griekenland. Daarna neemt u een boot naar Italië, van waar u verder met de auto naar België reist. Daar komt u op 14 februari 2012 aan en vraagt er op 30 maart 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele interne Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de politie en de autoriteiten van uw land vreest omwille van uw lidmaatschap van de oppositiepartij Qartuli Ocneba (CGVS p. 6). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij uw politiek profiel.

Zo verklaart u aanvankelijk dat u een officieel lid was van de Qartuli Ocneba partij (CGVS p. 8). Later verklaart u dat u bij uw registratie bij de partij uw identiteitskaart toonde, maar dat u niet weet of men een bewijs van uw lidmaatschap opstelde en dat u daar niet sprak over een officiële lidkaart. U verklaart daarbij geen documenten van de partij te hebben (CGVS p. 8). Als u gevraagd wordt waarom u eerst zegt dat u officieel lid was en later dat u niet weet of uw lidmaatschap ergens geregistreerd werd en dat u er zelfs geen bewijs van heeft, verklaart u dat alles via uw vriendin gebeurde en dat men u zei dat u lid was (CGVS p. 8). Met dit antwoord biedt u echter nog steeds geen uitsluitend over uw al dan niet officiële registratie als lid van Qartuli Ocneba. Aangezien u verklaart dat u net omwille van uw lidmaatschap van deze partij vervolgd wordt en uw land verlaten heeft, kan van u nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover duidelijke en coherente verklaringen aflegt. Dit is in casu niet het geval.

Verder verklaart u dat u voor uw partij flyers en brochures ging uitdelen op straat en ook handtekeningen ging verzamelen om ervoor te zorgen dat Bidzina Ivanishvili, voorzitter van Qartuli Ocneba, het Georgische staatsburgerschap zou kunnen bekomen. U verklaart dat u dat deed in onder andere Telavi, Akhmeta, Vartisubani en Gurjaani. Over hoeveel keer u dat ging doen, blijft u onduidelijk. Zo verklaart u 'nogal vaak' ('misschien 7-8 keer sinds ik lid werd') flyers uit te delen en '3-4 keer' handtekeningen te verzamelen. Als u gevraagd wordt wanneer u dat deed, heeft u het over respectievelijk 'voor mijn vertrek' en 'december-januari'. Als u gevraagd wordt of u concrete plaatsen en momenten weet waar u flyers ging uitdelen, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 9-10). Welnu, als u door de politie van uw land bedreigd werd omwille van u politieke activiteiten, is het bijzonder opvallend dat u geen concrete plaatsen en tijdstippen kan noemen van waar u flyers ging uitdelen en handtekeningen ging verzamelen.

Hierbij aansluitend dient gewezen te worden op het volgende. Als u gevraagd wordt wat er precies op de flyers over Ivanishvili en zijn partij stond, antwoordt u 'hij vroeg de steun van de mensen'. Nogmaals gevraagd wat er letterlijk op die flyers stond, antwoordt u 'als hij aan de macht zou komen, zou alles veranderen voor de mensen'. Als u een derde keer gevraagd wordt wat er letterlijk op stond, antwoordt u 'dat soort informatie, ja. Als hij gesteund zou worden, zou de situatie in Georgië volledig veranderen' (CGVS p. 9). Met deze antwoorden slaagt u er klaarblijkelijk niet in te vermelden wat er precies op de flyers stond, wat bijzonder vreemd is. Van iemand die verklaart 'nogal vaak' te zijn gaan flyereren en die verklaart problemen te hebben met de autoriteiten van zijn land omwille van dergelijke activiteiten, kan verwacht worden dat hij wel perfect op de hoogte is van de letterlijke inhoud van de flyers. Dit is in casu niet het geval.

Op basis van bovenstaande elementen rijst het vermoeden dat u zich een meer uitgesproken politiek profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had, in de hoop zo de Belgische asielinstanties ervan te overtuigen dat u een hoger risico op vervolging zou lopen vanwege de autoriteiten van uw land.

Ten tweede wordt ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde specifieke problemen doorheen uw verklaringen ondermijnd.

Zo verklaart u dat u twee maanden na uw toetreden tot de partij 'minstens twee keer per dag' een sms-bericht van de politie kreeg en dat u sinds 'ergens eind december vorig jaar' bijna elke dag een dreigetelefoon kreeg. Dat gebeurde ook nog op 2 februari 2012, de dag dat u vertrok uit uw land. U verklaart dat u de berichten die u ontving op uw gsm niet bijhield omdat u geen reden zag waarom u dat zou moeten doen. Als u gevraagd wordt waarom u zelfs de berichten op de dag van uw vertrek niet bijhield en het bijgevolg nuttig zou zijn om die te kunnen tonen in het land waar u op dat moment naartoe vluchtte om internationale bescherming te zoeken (i.c. België), antwoordt u 'nee, ik dacht daar niet aan' (CGVS p. 11). Als u daadwerkelijk door de politie bedreigd werd aan de hand van sms-berichten, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u het nodige doet om dit ultieme bewijs voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Dit is in casu niet het geval – u heeft de berichten immers zelf verwijderd (CGVS p. 11).

Daarnaast verklaart u dat u enkel N. (...), uw vriendin die ook partijlid was en met wie u ging flyeren en handtekeningen verzamelen, vertelde over de bedreigingen die u van de politie kreeg. Gevraagd of u dat aan nog iemand anders binnen uw partij vertelde, antwoordt u 'nee, ik kende daar niemand'. Gevraagd of u dat ook niet deed in het partijkantoor in Tbilisi waar u zich bij ene Nina had ingeschreven in de partij of in het kantoor in Telavi waar de flyers vandaan kwamen, antwoordt u ook van niet (CGVS p. 12). Het is echter vreemd dat u enkel aan uw vriendin vertelde over wat er u overkomen was. Als uw politiek lidmaatschap dé oorzaak was van uw problemen in uw land, kan er van uit gegaan worden dat u moeite doet om dit ook officieel binnen uw partij te melden, zeker als u verklaart dat u na een tijdje bang werd door de bedreigingen van de politie. Dit heeft u echter nagelaten te doen.

Ten slotte haalt u op het CGVS een andere versie aan van een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas dan u had gedaan op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaart u op het CGVS dat u binnen uw partij alleen N. (...) kende en dat er geen andere kennissen of vrienden lid waren (CGVS p. 11), terwijl u op DVZ had verklaard dat u samen met een aantal vrienden lid was van de partij (vragenlijst CGVS dd. 30.03.2012 p. 3 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u op DVZ zei dat uw andere vrienden lid waren van andere partijen (CGVS p. 12). Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen op DVZ, waardoor deze tegenstrijdigheid nog steeds overeind blijft. Dit is essentieel aangezien dit raakt aan de kern van uw asielrelaas: uw lidmaatschap van de partij Qartuli Ocneba was immers dé oorzaak van uw problemen met de autoriteiten van uw land. Verder verklaart u op het CGVS expliciet dat u nooit met andere mensen problemen had behalve met de politie en de overheid van uw land (CGVS p. 6 & p. 12). Op DVZ daarentegen had u verklaard dat er tegen jullie een klacht werd ingediend door een burger en dat u zelfs werd bedreigd door de oversten van uw eigen partij (vragenlijst CGVS dd. 30.03.2012 p. 3 vraag 3.5). Hierop gewezen, verklaart u dat er mensen waren die de partij wouden chanteren tijdens het handtekeningen verzamelen. Nogmaals gevraagd waarom u dan had verklaard dat u, behalve met de politie, geen problemen had met anderen, verklaart u dat dat niet zo belangrijk was voor u. Als u erop gewezen wordt dat u op DVZ letterlijk zei dat dit voor u een zeer groot aandachtspunt vormde en dat u serieus werd bedreigd door de oversten van uw partij, verklaart u dat het verkeerd verstaan is. Dit is echter geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake uw verklaringen op DVZ en die op het CGVS; de verklaringen die genoteerd werden op de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal werden u immers voorgelezen in het Georgisch en u heeft deze voor akkoord ondertekend.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw reisroute. Zo verklaart u uw land verlaten te hebben met een gewone passagiersbus vanuit Batumi naar Turkije. Bij de controle aan de grens verklaart u dat enkel de chauffeur werd gecontroleerd maar u zelf niet (CGVS p. 5). Als u gevraagd wordt of er geen identiteitscontroles zijn voor de passagiers wanneer een bus daar de grens oversteekt, verklaart u dat u zich ging verstoppen in het toilet toen de bus de grens naderde en u de politie daar zag – de bus was op dat moment nog aan het rijden (CGVS p. 5). Als u daarop gevraagd wordt hoe u weet dat de chauffeur gecontroleerd werd als u zich ging verstoppen in het toilet nog voor de bus gestopt was, verklaart u dat u niet echt kon zien wat er gebeurde in de bus en dat u veronderstelt dat de chauffeur gecontroleerd werd (CGVS p. 5). Deze verklaringen zijn echter dermate incoherent dat ze ongeloofwaardig worden. Als u zich daadwerkelijk ging verstoppen om een controle aan de douane te vermijden en als u vanuit uw schuilplaats niet kon zien wat er in de bus gebeurde, is het onmogelijk dat u aanvankelijk verklaart te weten dat de chauffeur (in tegenstelling tot u) wel gecontroleerd werd. Bovendien had u in verband met

uw reisroute op DVZ verklaard dat u vanuit Georgië vertrokken was met een vrachtwagen (en niet met een gewone passagiersbus zoals u op het CGVS beweert) (DVZ verklaring dd. 30.03.2012 vraag 35). Hiermee geconfronteerd, blijft u bij uw verklaring dat u met de bus vertrokken bent (CGVS p. 6). Aangezien er een wezenlijk verschil is tussen een gewone passagiersbus en een vrachtwagen en aangezien u beweert zich in de bus speciaal verstopt te hebben aan de grens tussen Georgië en Turkije, kan van u verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt. Door enkel uw ene versie van de feiten te herhalen zonder een afdoende verklaring te bieden waarom u het op DVZ over een vrachtwagen had, doet u dat in casu niet.

Ten vierde, rekening houdend met de vaststelling dat u pas na anderhalve maand verblijf in België (i.e. 14.02.2012-30.03.2012) besloot er een asielaanvraag in te dienen, dienen ernstige vragen te worden gesteld bij uw nood aan bescherming. Uw verklaring hiervoor – namelijk dat u stress had, medicijnen nam en daarom niet in staat zou zijn een asielaanvraag in te dienen (CGVS p. 4) – is weinig overtuigend. Deze bewering wordt immers door geen enkel medisch attest gestaafd; bovendien kan erop gewezen worden dat een asielaanvraag voor elke asielzoeker een bepaalde mate van stress kan veroorzaken zonder dat dit hem/haar ervan verhindert zich naar de daartoe bevoegde instanties te begeven. Dergelijk gedrag ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van uw politiek profiel. Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze beslissing. Uw Georgische identiteitskaart bevat immers louter persoonsgegevens maar heeft geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2-3 *juncto* de artikelen 62, 52 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Wat betreft het lidmaatschap bij de politieke partij Qartuli Ocneba verwijst verzoekster vooreerst naar de bestreden beslissing en wenst zij hieromtrent op te merken dat zij wel degelijk duidelijke en coherente verklaringen aflegde maar eenvoudigweg geen schriftelijk bewijs kan neerleggen. Zij argumenteert dat het gegeven dat men *de facto* lid is van een partij, zich bovendien uit in de inspanningen die men levert in naam of in het voordeel van de desbetreffende politieke partij, los van enig schriftelijk stuk. Zij licht toe dat zij handtekeningen verzamelde, propaganda maakte door middel van het uitdelen van folders en flyers en hieruit blijkt dat zij zich wel degelijk inzetten voor de partij.

Zij voert aan dat het in het kader van haar vrees voor vervolging met andere woorden irrelevant is of zij al dan niet beschikt over een lidkaart of bewijs van lidmaatschap. Zij benadrukt dat de bedreigingen aan haar adres niet het gevolg zijn van het al dan niet bezitten van dergelijk document doch wel het gevolg van de werkzaamheden die zij levert om de oppositiepartij te promoten. Verzoekster stelt aldus dat de bedreigingen volledig los staan van haar officiële registratie. Zij merkt verder op dat de vrouw die haar lidmaatschap regelde, verbaal bevestigde dat zij officieel lid was. Zij heeft ook onmiddellijk ingestemd met de vraag van de interviewer of hij de politieke partij mocht contacteren.

Wat betreft de bedreigingen herhaalt verzoekster haar asielrelaas en verwijst zij wederom naar de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij verklaarde dat zij louter via een vriendin lid is geworden van de partij en door niemand anders en dat zij ook verklaarde dat haar vrienden lid waren van een andere partij en daarnaast zou ze ook verklaard hebben dat zij 7 à 8 keer heeft geflyerd en 3 à 4 keer handtekeningen heeft verzameld. Verzoekster is de mening toegedaan dat het voor zich spreekt dat dit onvoldoende is om de leden van de partij ten volle te leren kennen en dergelijke gevoelige informatie aan anderen door te geven.

Verzoekster merkt nog op dat zij verklaarde op 4 februari 2012 Georgië te hebben verlaten en dat de bestreden beslissing aldus foutief 2 februari 2012 vermeldt.

Wat betreft de onverenigbaarheden met de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt verzoekster dat zij steeds consistent heeft verklaard dat zij geen vrienden heeft binnen haar partij, maar wel vrienden heeft die lid zijn van andere politieke partijen. Verzoekster argumenteert dat dit geenszins de kern van de asielaanvraag betreft en zij gaat aldus niet akkoord met de tegenstelde mening van de verwerende partij. Zij benadrukt verder dat de kern van haar asielaanvraag de bedreigingen betreft door de autoriteiten die een gegronde vrees voor vervolging creëren in hoofde van haar en het gegeven of haar vrienden al dan niet bij dezelfde partij aangesloten zijn maakt volgens haar geen deel uit van de kern van haar asielaanvraag.

Verzoekster volhardt verder in haar verklaringen dat zij zich heeft verstoep op het sanitair teneinde zich aan de eventuele grenscontrole te kunnen onttrekken en merkt bijkomend op dat zij door het feit dat de bus weer begon te rijden wist dat de controle ten einde was.

Verzoekster is aldus de mening toegedaan dat haar verklaringen coherent zijn en geloofwaardig.

Over de datum van de haar asielaanvraag verwijst verzoekster naar de bestreden beslissing waarin zou worden vastgesteld dat zij na anderhalve maand verblijf in België haar asielaanvraag heeft ingediend en men zich daarom "ernstige vragen" stelt bij haar nood aan bescherming. Zij stelt dat dit kant noch wal raakt. Verzoekster stelt dat zij nood heeft aan de toekenning van een vorm van bescherming en zij heeft daarom haar land onmiddellijk verlaten. Verzoekster voert aan dat het anders zou zijn geweest indien zij nog in haar land van herkomst zou hebben verbleven. Zij meent dan ook dat het feit dat zij eerst een tijd in België verbleef zonder asiel aan te vragen geen afbreuk doet aan haar gegronde vrees voor vervolging.

In een volgende onderdeel verwijst verzoeker naar de subsidiaire beschermingsstatus en voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekster voert de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekster merkt op dat de motivering stelt *"verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet"* en argumenteert dat dit bezwaarlijk kan volstaan en het dan ook niet mogelijk is om dergelijk verweer te voeren.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij ernstig de motiveringsplicht schendt daar op geen enkele manier gemotiveerd wordt waarom zij niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming.

Verzoekster voert de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert dit artikel en zij stelt dat zij bij een terugkeer naar haar land geconfronteerd zal worden met een klimaat van bedreiging en geweld omwille van haar politieke activiteiten als lid van een oppositiepartij. Zij benadrukt dat bij het beoordelen van de gegronde vrees voor vervolging het volstaat dat de vrees reëel is zonder dat deze ook effectief zich moet hebben verwezenlijkt.

Verzoekster vraagt de Raad om haar als vluchteling te erkennen en in subsidiair orde de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2. Gelet op de inhoudelijk overlapping van de verschillende middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. Verzoekster voert in de aanhef van haar middel de schending aan van de artikelen 52 en 57/7ter van de vreemdelingenwet, doch zet zij nergens uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voormelde artikelen schendt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.4. Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 april 2010 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die de Georgische taal machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.5. Verzoekster klaagt de schending aan van het artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd vastgesteld dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar asielrelaas aannemelijk te maken.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft het lidmaatschap van verzoekster bij de politieke partij Qartuli Ocneba wijst de Raad er op dat verzoekster er aan voorbij gaat dat zij haar lidmaatschap van de voormelde partij als oorzaak opgaf van de problemen met de autoriteiten van haar land. Dit lidmaatschap dient aldus beschouwd te worden als een essentieel element van het asielrelaas van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt er vastgesteld dat verzoekster zelf beweert officieel lid te zijn van deze politieke partij doch hiervan geen bewijs kan voorleggen. Waar verzoekster stelt dat het irrelevant is of zij al dan niet beschikt over een lidkaart daar haar vrees voor vervolging het gevolg is van haar werkzaamheden voor de partij en niet het gevolg is van het feit of zij al dan niet in het bezit is van een officieel document, merkt de Raad op dat dit element niet irrelevant is. Het feit dat verzoekster beweert officieel lid te zijn en hiervan geen bewijs kan leveren is een element die de geloofwaardigheid van haar politieke profiel in het gedrang brengt. De Raad benadrukt dat er eveneens wordt gemotiveerd dat de verklaringen van verzoekster betreffende haar werkzaamheden zeer vaag zijn en zij betreffende de inhoud van de flyers die zij beweert uit te delen voor de politieke partij ook geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Gelet op het geheel van deze elementen die steun vinden in het administratief dossier heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar beweerde politieke profiel aannemelijk te maken. Het feit dat zij onmiddellijk in ging op de vraag van de interviewer dat hij de politieke partij zonder meer mocht contacteren en dat zij stelt dat de vrouw van haar partij, wiens naam zij niet kende, bij wie zij haar lidmaatschap regelde verbaal haar officieel lidmaatschap bevestigde doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De Raad schaart zich op dit punt achter de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de beweerde bedreigingen merkt de Raad op dat verzoekster zich louter beperkt tot het herhalen van haar asielrelaas. Het loutere feit dat zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer en met dergelijk betoog komt zij niet tegemoet aan de bewijslast dit thans rust bij haar.

De Raad stelt verder vast dat uit het verhoorverslag (pagina 11) blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij haar land verliet op 2 februari 2012. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij verklaarde dat zij op 4 februari 2012 haar land verliet. De Raad oordeelt dat dit een overtollig motief is.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster bij de commissaris-generaal en wat er ingevuld werd op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat deze vaststellingen worden geschraagd door de stukken van het administratief dossier. Verzoekster geeft ook hier aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing doch dient de Raad wederom te beklemtonen dat dit geen dienstig verweer is daar zij geen enkel concreet element aanbrengt ten einde de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Waar verzoekster aanvoert dat het gegeven of haar vrienden al dan niet bij dezelfde partij aangesloten zijn geen deel uitmaakt van de kern van haar asielaanvraag, benadrukt de Raad dat dit geen correcte redenering is daar haar beweerde lidmaatschap de oorzaak zou zijn van de bedreigingen. Haar politieke profiel en alles wat daar mee gelinkt is behoort tot de kern van haar asielaanvraag. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn ook elementen die de algehele geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnen.

Wat betreft de uiteenzetting van verzoekster aangaande de grenscontrole en haar reisweg dient de Raad wederom vast te stellen dat zij ook hier louter aangeeft niet akkoord te zijn met de bestreden beslissing en zij haar asielrelaas herhaalt. Verder benadrukt de Raad dat de verklaringen van een asielzoeker betreffende de reisweg wel degelijk een belangrijk element is van een asielaanvraag en van haar algehele geloofwaardigheid. De Raad meent dat men van verzoekster redelijker wijze kan verwachten dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten. Dat verzoekster

uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd aangaande haar reisweg, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster inderdaad na anderhalve maand verblijf in België een asielaanvraag heeft ingediend. De Raad merkt op dat verzoekster dit niet betwist. Men kan redelijkerwijze verwachten van een asielzoeker dat wanneer hij zijn land is ontvlucht en het Belgische grondgebied betreedt, hij een asielaanvraag indient en internationale bescherming vraagt. Daargelaten de vraag of het verzoekster *in casu* kan verweten worden dat zij pas na anderhalve maand verblijf in België een asielaanvraag indiende, merkt de Raad op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoon een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en schaaft zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Verzoekster bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het relaas van verzoekster niet aannemelijk is en derhalve besloten heeft de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas is de vraag of verzoekster al dan niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten is, niet relevant.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS